

24ste zondag door jaar B

Mc. 8, 27-35

‘Wie mijn leerling wil zijn moet zijn kruis opnemen’. Dat is een moeilijke zin: niet om te begrijpen wat er gezegd wordt, maar wel om het een plaats te geven. Want wie zou niet terugdeinzen als het lijden hem treft? Wie probeert zaken als ziekte en pijn niet uit de weg te gaan? Jezus heeft toch zelf gezegd: ‘Niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat...’? Waarom dan nu die oproep om uw kruis te dragen? Is dat de kern van de Blijde Boodschap? Wil God dan het lijden?

Op die laatste vraag kunt en moet ge altijd volmondig ‘nee’ antwoorden. Dat laten alleen al de vele genezingen in het Evangelie zien. Maar toch blijft het kruis vaak het grote pijnpunt in het geloofsleven van mensen: niet alleen Jezus’ kruis, maar ook het kruis wat ze zelf te dragen krijgen. Het zit bijna spontaan in ons ingebakken, dat we verwachten dat God ons het lijden zal besparen. Daarom zijn we soms ook zo kwaad op Hem als het ons toch treft. Uitspraken als ‘waarom?’ en ‘waar heb ik het aan verdiend?’ liggen dan vaak op het puntje van onze tong.

Toch heeft Jezus ons nooit beloofd dat we geen lijden, tegenslag of verdriet zullen kennen. Dat lijden kleef aan het leven zelf, wat niet betekent dat het door God werd gewild. Het is er simpelweg. En in plaats van het uit de weg te gaan en er met een boog omheen te lopen, heeft Jezus het opgepakt en gedragen. En daarmee is Hij veel verder gegaan dan dat we misschien spontaan van God verwachten: het bracht Hem zelfs op Golgota. Maar tegelijk is daar ook zaadje van Pasen geplant.

Ontelbare psalmen, liederen, gedichten en gebeden hebben het erover: de hoop en houvast die God biedt op momenten dat de grond onder onze voeten weg lijkt te zakken, en het vertrouwen dat we eens thuis mogen komen in een land waar al dat leed voorgoed geleden is. Dat is God ons niet als droge theorie komen verkondigen, maar Hij is het komen voorleven en doorleven.

Rond dat lijden en het opnemen van uw kruis is er nog iets wat misschien verrast: Jezus heeft het niet gezocht, maar in zekere zin wel over zich afgeroepen. Zijn prediking, zijn optreden, zijn hele persoon: het heeft er uiteindelijk voor gezorgd dat Hij aan het kruis eindigde. Of nog anders gezegd: hoe het goede toch het kwade kan oproepen.

Toen mgr. Romero nog hulpbisschop was kende bijna niemand hem. Hij was een studiebol, altijd met zijn neus in de boeken. Maar op een nacht werd hij geroepen om te waken bij een dode priester: vermoord omwille van zijn inzet voor de armen. Die nacht begreep hij: nu moet ik zijn taak overnemen. En zodra hij dat deed, keerde de haat van bepaalde mensen zich tegen hem en wist hij: als ik zo verder ga, kost me dat mijn leven. Zócht hij daarmee het kruis, of kwam het kruis op hém af? Hij werd gepest, bedreigd, naakt door de straten gejaagd. Uiteindelijk werd hij vermoord aan het altaar en vermengde zijn bloed zich met

het Bloed van Christus. Hij had het kunnen voorkomen door na die nacht waken terug in de boeken te duiken. Hij heeft het echter niet gedaan: 'Wie mijn volgeling wil zijn moet zijn kruis op zich nemen'.

De grote vraag naar het 'waarom' van lijden, die alle mensen zich stellen, wordt hier niet beantwoord. Er wordt alleen gezegd dat het er is, meestal onverdiend en onrechtvaardig. Maar er wordt ook gezegd dat het geen doodlopende weg hoeft te zijn, zoals ook Golgota dat niet was. En we dragen het niet alleen. God zal, vaak doorheen zorgende en helpende handen van vele goede mensen, naast ons lopen tot we aan zijn hand zijn wereld binnengaan. Amen.

Johan Goris, pastoor